

Door het goed vertier, dat dit Dagblad reeds, gedurende het kort bestaan van hetzelfde, heeft genoten, vinden zich de uitgevers in staat gesteld (en hiermede zal aan het publiek voorzeker geen ondiens worden gedaan) om, niettegenstaande de aanmerkelijke onkosten, zoo van de verhooging van het zegel als anders, hun Dagblad in een grooter formaat, echter tegen denzelfden prijs, uit te geven. Men zal het selve alzo, zodra het daarvoor reeds bestelde papier in gereedheid is, in het formaat van het bekende Dagblad, de Courrier de la Meuse, het licht doen zien.

DUIYTSCHLAND.

FRANKFORT, 15 juny.

Den 12 maart 1829 is te Londen tusschen de gevolmachtigden van Groot-Brittannië, Frankrijk en Rusland, met betrekking tot Griekenland, het volgende overeen-

komst gesloten. De Porte zal voorgelagen worden, dat de grenzen van het vaste land zullen aanvangen nabij de invaart der golf van Volo, en van daar af naar den bergrug van Othrij gaan, om denzelven tot aan den westelijken uithoek van Arapha te volgen, die het vereenigingspunt van dit gebergte, met de keten van den Pindus, uitmaakt. Van deze hoogte zal de grenslijn in het dal van den Aspropotamus, ten zuiden van Leontitos, dat bij Turkije blijven zal, voorbijgaan; dan over de keten van Macrinoros voortloopen, en de kloof van dien naam, welke uit de vlakte van Arta ontstaat, voor Griekenland afsnijden; en door de Ambracische golf aan de zee eindigen. Alle ten zuiden dezer linie gelegene landen zullen onder den nieuwen griekschēn staat begrepen zijn. De naburige eilanden van Morea, het eiland Eubea of Negroponte, en de gewoone Gijcladen genoemde eilanden, zullen een gedeelte van dezen staat uitmaken.

2.) Aan de Porte zal, in naam der hoven, voorgelagen worden, dat de Grieken haar eene jaarlijksche schatting zullen betalen, die in het geheel 1,500,000 turksche piasters bedragen zal. Uit hoofde van den staat van behoefte, waarin Griekenland zich bevindt, zal bepaald worden, dat van het oogenblik af, waarop de betaling der schatting moet beginnen, Griekenland aan de Porte voor het eerste jaar eene som zal betalen, welke niet minder dan eene vijfde en niet hooger dan een derde der gansche schatting mag bedragen; dat deze som vervolgens van jaar tot jaar zal vermeerderd worden, totdat, na verloop van vier jaren, de jaarlijksche schatting het maximum van 1,500,000 piasters bereikt heeft, hetwelk alsdan de staat alle jaren, zonder eenige verdere vermindering of verhooging, betalen zal.

3.) Aan de Porte zal voorgelagen worden, dat de in artikel 2 des traktaats van den 6 juli vermelde schadeloosstelling mede op de boven vermelde wijze zal geregeld worden. Tot het innemen dezer voorderingen zullen toegelaten worden, a.) muzelmanische partikuliere personen, die eigenaren van gronden zijn, welke op het grondgebied, dat Griekenland zal uitmaken, zijn gelegen; b.) muzelmanische partikuliere personen, die, of als vruchtgebruikers, of als erfelijke beheerders, voordeel hadden bij den Vacufs Adij, in opzigt tot de moskeen op hetzelfde grondgebied gelegen, doch na aftrek der belastingen, met welke de Vacufs bezwaard waren.

4.) Griekenland zal onder de opperheerschappij der Porte zoodanig binnenlands bestuur hebben, als geschikt is, om aan hetzelfde vrijheid van godsdienst en handel, mitsgaders den eigendon en de rust te waarborgen. Te dien einde zal dat bestuur zoo veel mogelijk eenen monarchalen vorm hebben en een opperhoofd of christenprins opgedragen worden, wiens gezag, naar orde van eerstgehoorte, erfelijk zoude wezen. In geen geval mag dat opperhoofd onder de prinsen der families gekozen worden, welke de drie staten regeren; die het traktaat van 6 juli onderteekend hebben, en de eerste keuze zal met overleg tusschen deze drie hoven en de Porte tot

stand gebracht worden. Ter aanduiding der betrekkingen van leenroerigheid van Griekenland tot het ottomansche rijk, zal de overeenkomst getroffen worden, dat, behalve de betaling der jaarlijksche schatting, elk opperhoofd van Griekenland, als het erfelijke gezag op hem overgaat, de investituur van de Porte ontvangen, en aan haar, bij de aanvaarding van het staatsbestuur, eene bijschatting van een jaar betalen zal. Bij uitsterving van den regerenden stam, zal de Porte aan de benoeming van een nieuw opperhoofd deel nemen, zoo als zij aan de keuze van den eersten deel genomen heeft.

5.) De Porte zal eene volkomene amnestie afkondigen, ten einde geen Griek in haar rijk meer verontzucht kan worden, wégens het aandeel, dat hij aan den opstand van Griekenland moegt genomen hebben. De griekschē regering zal, van hare zijde, binnen de grenzen van Griekenland alle christenen en muzelmannen, die aan de tegenpartij deel genomen hebben, dezelfde wijze van zekerheid genieten laten. De Porte zal aan zoodanige harer griekschē onderdanen, die het turksche rijk mogten wenschen te verlaten, een termijn van een jaar toestaan, om hun eigendom te verkoopen en zij na het land te trekken. De griekschē regering zal dezelfde bevoegdheid aan zoodanige ingezetenen van Griekenland verleenen, die mogten verkiezen naar het ottomansche rijk terug te keeren. De handelsbetrekkingen tusschen de Turken en de Grieken zullen dadelijk, nadat de punten, in het tegenwoordig protocol vermeld, geregeld zijn, nader bepaald worden. De gezanten van Frankrijk en Groot-Brittannië zullen belast worden, om van de Porte de handhaving van den wapenstilstand te eischen, waarvan de reis-offendi, bij een schrijven van den 10 september 1828, aan de vertegenwoordigers der alliantie in den Archipel verklaard heeft, dat hij niet der daad bestaat. De drie hoven zullen mede, terwijl zij zich op het bestaan van dezen wapenstilstand, op hare bemoeijingen ter handhaving van denzelven, en op de onderhandelingen beroepen, welke zij te Konstantinopel zullen openen om het lot van Griekenland te bevestigen, vorderen, dat de Grieken onverwijd de vijandelijkheden op alle punten staken, en dat de provisionele regering van Griekenland de griekschē troepen weder binnen de grenzen van het door de alliantie gewaarborgde grondgebied, hetwelk zij overschreden hebben, doet terugkeeren, zonder dat echter deze laatste maatregel op benigerlei wijze de vraag wégens de toekomstige grensbepaling van Griekenland bepaald zal. Zoodra eenmaal de bovengemelde beschikkingen met de Porte geregeld zijn, zullen zij, ingevolge art. 4 van het traktaat van 6 juli, zonder de garantie van zoodanige onderteekende mogendheden gesteld worden, welke het nuttig mogten achten, deze verplichting aan te gaan; de gevolgen dezer handeling zullen alsdan het onderwerp van verdere bepalingen tusschen de hooge mogendheden worden, gelijk bij dit artikel is aangeduid. Nogtans wordt reeds van nu af aan vastgesteld, dat de beloofde garantie van Griekenland tegen elke onderneming of vijandelijke handeling van de zijde der Turken zal. De gezanten van Frankrijk en Groot-Brittannië zullen eene overeenkomst kunnen sluiten, welke van de boven vermelde grondslagen moegt afwijken. Of schoon Rusland inwilling, bij deze onderhandeling door geener Russischen gevolmachtigde, vertegenwoordigd te worden, wordt nogtans verstaan, dat dezelve onderhandeling door de vertegenwoor-

ligers der hoven van Londen en Parijs, in naam van Rusland, gelijk in naam van Engeland en Frankrijk, zal plaats hebben; dat alle voorstellen nitdrukkelijk van de zijde der drie contracterende mogendheden van het traktaat van 6 juli zullen gedaan worden, en geene vordering om Rusland middellijk of onmiddellijk van deze onderhandeling of hare resultaten uit te sluiten, immer kan toegestaan worden. De gezanten van Frankrijk en Engeland zullen door alle middelen onder hun bereik trachten, binnen den kortst mogelijken tijd, de toetreding der Porte tot de voorstellen, waarmede zij belast zijn, te erlangen. Onder alle omstandigheden zullen zij van de Porte spoedige antwoorden op deze voorstellen verzoeken.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, 19 juny.

Z. M. de Koning, is eergister te Brussel van zijne reis uit Namèn, alwaar hoogstdezelve met de grootste bewijzen van eerbied en liefde is ontvangen, terugverwacht.

— Men schrijft uit Doornik aan den *Catholique* onder dagteekening van den 13 dezer het volgende:

Men spreekt hier veel over het gesprek, dat Z. M. met den achtbaren heer *le Hon*, in de zaal der akademie gehouden heeft. Onze waardige gemagtigde verzocht aan den Koning, na Z. M. bedankt te hebben, voor datgeen, wat hij wel ten voordeele van het gesticht had gelieven te doen, nieuwe titels tot de erkentelijkheid der leden. Men zegt, dat Z. M. zoude geantwoord hebben: Mijnheer! ik ben slechts de uitvoerder der wetten, ik maak het budget niet; gij hebt zoo veel invloed in de tweede kamer; dien een verzoekschrift bij dezelve in. — De heer *le Hon* zoude hierop geantwoord hebben: Sire! als lid der akademie verzoek ik eene weldaad aan U M.; als schepen ontrang ik U M. aan de poorten der stad, en als afgevaardigde in de tweede kamer, breng ik mijn gevoelen volgens mijn geweten uit.

— De *Courrier des Pays-Bas* bevat een zeer lang artikel over de *Hoop van het Ministerie*. Wij zullen eenige plaatsen aanhalen:

«Het ministerie vleit zich, zegt men, zijne oeleindens bereikt, en de tegenpartij, door eene schielijke sluiting der kamers, zoo niet tot zwijgen, ten minste tot een vrij lange magtelooosheid gebragt te hebben. Vier maanden lang hebben de leden der Tweede Kamer, voor dat onze gemagtigden hunne beschuldigingen kunnen vernieuwen tegen dat ministerie, hetwelk, zelfs na het *erbarmelyke* ministerie, op den weg der willekeur en onregtvaardigheid, heeft uitgeblonken; en waarvan alle akten, alle geschriften, alle woorden, met het teeken van trouweloosheid en nietigheid bestempeld, algemeen zijn afgekeurd. Die kortzigtige mannen hoopen, dat de geesten gedurende dien tusschen-tijd zullen bedaren; dat een godsdienstige sluier het voorledene zal bedekken, en dat zij, met behulp van eenige kleine toelatingen, omtrent min belangrijke punten, eenen goeden nitslag zullen te wachten hebben....

«... Ach! deze hoop, welke het ministerie voedt, is eene nieuwe beleediging voor de natie, waarover zij zich ongetwijfeld, door eene volharding en standvastigheid in hare oppositie, zal wreken, welke ten laatste die hoovaardige mannen zullen vermoeyen, die, zoo als men zeggen zoude, van ons karakter en van onze zeden vervreemd zijn, en niet schijnen te weten, dat een geduldig, stil en vertrouwend volk eensklaps kracht en *energie* krijgt; zoodra het eenmaal bespeurt, dat men hetzelfde bedriegt. Onze staatsmannen, onbekwaam om hinnen tijd waar te nemen en er hun voordeel uit te trekken, hebben, voor de eer van het gouvernement, en het welzijn van het land, van eenen staat, welken geene andere natie heeft, en voorts gewoon, om tot regel te kiezen, niet de regtvaardigheid en het nut, maar de grilligheid, het goed vinden en de belangen van hante magt, tot in hunne laatste handelingen, de gewoonten der zwakheid en middelmatigheid behouden, en hebben, bij gebrek aan beter, op eene verkeerde wijze, de hoofdigheid en hardnekkigheid tot kenmerk aangenomen....

— Z. H. Pius VIII heeft den 24 mei bezit van het paleis van Lateranen genomen. Deze inhuldiging is eene niet minder statige plegtigheid, als de krooning van den Paus, vermits zij eene cavalcade heeft, zamengesteld uit alles wat Rome schitterend en luisterrijk oplevert. Alvorens bezit van dit paleis te nemen, heeft Z. H. daden verrigt, welke, hoeseer hij de ijverheid, den handelen des landbouwers doet bloeijen, zijne regering eer zullen aan doen en van

de gemeinsche staten rijkdom en roem beloven. Hulde aan den opperherder, wiens hooge bevattingen de zorg der godsdienstige belangen met staatkundige daden, welke hem de gehechtheid der volkeren waarborgen, weten te vereenigen! Hulde aan den dienaar, die door zijnen ijver en welligt door zijne ingevingen in daden deelt, welke de vaderlijke regering van den Vorst aankondigen.

(*Courrier des Pays-Bas*)

— Men meldt uit Rome: «Toen Pius VII uit zijne langdurige gevangenis in 1814 terug gekomen was, stelde deze Paus, ter gedachtenis zijner verlossing, een eeuwigdurend feest in, hetwelk den 24 mei, ter eere van de heilige Maagd, onder den titel van *Auxilium Christianorum*, zou gevierd worden. Op den dag van dit feest heeft de tegenwoordige Paus bezit van het paleis genomen. Z. H. begaf zich daags te voren naar het Quirinaal, van waar Hij des morgens onder het gebulder van het geschat en het luiden der klokken vertrok, om zich naar de kerk van St. Jan van Lateranen te begeven. Na deze plegtigheid, welke eene groot gedeelte van den dag duurde, kwam de Heilige Vader met grooten stoet naar het Quirinaal terug, van waar hij zich vervolgens naar het Vatikaan begaf.

«De kommissie der geleerden, welke naar Albano gezonden waren, om de verschijnselen aldaar onlangs gevallen te onderzoeken, is terug gekomen en heeft bevonden, dat de meeren van Nemi en Castel Gandolfo noch gezakt, noch van kleur noch smaak, gelijk men gezegd had, veranderd waren; ondertusschen blijven de aardbevingen voortduren.»

Zelfs te Rome hebben wij eenige schokken van aardbeving gevoeld.

— Men schrijft uit Rome van den 31 mei:

«Zie hier den uitslag der waarnemingen gedaan te Albano, met betrekking tot de verschijnselen, welke de bevolking verontrust, en de aandacht der regering tot zich getrokken hebben. De dagelijksche schokken van aardbeving houden nog aan; dit is eene zeer stille zaak. Maar de grond der boorden van het meer, is geenszins, zoo als men gezegd had, brandend. Alleen op het oogenblik van den eersten schok heeft men eenige wolken rook zien voortkomen uit vele punten van den grond, die aan het meer ligt. Deze bliken van een onderaardsch vuur zijn slechts een of tweemaal opgemerkt geworden. Iets dergelijks had in het jaar 1766 plaats gehad, wanneer de schokken van aardbeving van september tot nieuwjaar, op hetzelfde punt of in de omstreken, dag op dag, aanhielden. In het jaar 1799 zijn dezelfde verschijnselen wederom, 19 dagen achtereens, ten voorschijn gekomen. Albano is altoos het middeelpunt van die bewegingen, welke zich tot Marino, Laricce en Gensano uitstrekken. De jaar-teekeningen, welke wij hebben aangeduid, zijn getrokken uit oorspronkelijke stukken van de autoriteiten der plaats, door de leden zelfs der kommissie, welke het gouvernement dezer dagen belast heeft, om aan hetzelfde verslag te geven.»

EENE VRAAG.

Is het wel op eene ernstige wijze, dat het ministerie ons, bij onderscheidene herhalingen beloofd heeft, dat de verbedende maatregelen van het jaar 1825, betreffende het onderwijs zouden herroepen worden en dat het bezoeken van het *collegium philosophicum*, overeenkomstig het met den H. Stoel geslotene verdrag, weldra facultatief zoude worden?

Men zal zien, waarom wij deze vraag voorstellen. De deservitor van kanton J. (Zuid-Brabant) vroeg aan het gouvernement eene commissie. De kommissaris van het distrikt van N. vroeg dien ten gevolge, van den burgemeester der gemeente alle inlichtingen, welke hij hem, ten aanzien van den toestand van den geestelijken en van de regten, welke hij op deze gunst zoude mogen hebben, zoude kunnen bezorgen.

Onder andere vragen, welke de kommissaris aan den burgemeester deed, is de volgende:

«Hoedanig is zijn zedelijk en godsdienstig gedrag, en hoedanig zijn zijne staatkundige gevoelens, INSONDERHEID HOEDANIG, IS ZIJNE WIJZE VAN DENKEN EN VAN ZICH OUF TE DRUKKEN, TEN AANZIEN VAN DE KONINKLIJKE BESLUITEN, DE TREKKELIJK DE VERNIETIGING DER KLEINE SEMINARIËN EN DE DOORRIJING VAN HET COLLEGIUM PHILOSOPHICUM VAN LEEVEN (Is het op het grootste belang by een overal ten opzichte van deze laatste punten de waarheid te stellen)?»

Men zal opmerken, dat men niet alleen van den geestelijken vraagt de wijze van zich, met betrekking tot deze onderwerpen, uit te drukken, maar ook zijne wijze van denken en zijne staatkundige gevoelens!

Men zal ons antwoorden, dat wij vele andere daadzaken van die soort hebben bekend gemaakt: dat is waar; maar deze gingen de laatste beloften van het ministerie vooraf. De daadzaak, welke wij hier aanvoeren, is nieuw; de brief van den heer distrikt-kommissaris is gedagteekend van den 21 april ll.; op dat tijdstip was het reeds meer dan twee maanden geleden, dat de heer van Gobelschroy en de Gazette des Pays-Bas hadden gesproken. Zie hier nu eenige aanmerkingen, welke deze daadzaak schijnt aan de hand te geven.

Indien de verbiedende maatregelen van het jaar 1825 zullen herroepen worden, van waar komt het dan, dat men het eenen geestelijken op dit oogenblik nog als een misdadiger toerekent, dat hij dezelve voor verkeerd houdt? Van waar komt het, dat het hem niet geoorloofd is over dit onderwerp te denken, gelijk zijne geestelijke overheid? Van waar komt het, dat hij genoodzaakt is het collegium philosophicum goed te keuren, indien hij den zwakken onderstand, dien hij vraagt, wil verkrijgen?

Er zijn, naar het schijnt, slechts twee veronderstellingen te doen, om de daadzaak, waarover hier gesproken wordt, te verklaren. Of de distrikt-kommissaris van N. handelt op zijn eigen gezag, buiten weten van zijne overheid, of de belofte, welke het ministerie oorspronkelijk heeft gedaan, zijn bedriegelijk. Indien de kommissaris op zijn eigen gezag werkt, legt hij eene onkunde aan den dag ten aanzien van datgene, hetwelk rondom hem gebeurt; of eene nauwelijks te begrijpen roekeloosheid. Inderdaad, hoe is het mogelijk, dat hij niet zoude weten, dat het collegium philosophicum tusschen ons gouvernement en den H. Stoel nader is geregeld geworden, en dat het ministerie zegt en herhaalt, dat er ten dezen opzichte geene zwagrigheid meer is? Hoe durft hij de navorschingen, ten aanzien van geheel en al door Z. M. geregelde en bepaalde stukken, nog vernieuwen?

Indien hij bij ongeluk slechts op grond van bevelen handelde (iets dat wij zeer bezwaarlijk zouden gelooven), dan zoude men moeten bekennen, dat men al op eene zeer zonderlinge wijze met de natie den spot drijft.

PROVINCIALE STATEN.

«Aan de staten wordt geheel en al overgelaten de beschikking en beslissing van alles wat tot de gewone inwendige politie en economie behoort. Alle zoodanige reglementen en ordonnantien als zij voor het algemeen provinciaal belang noodig oordeelen te maken, moeten, alvorens haar beslag te hebben, aan de goedkeuring van den Koning worden onderworpen.

«De Koning heeft het vermogen de besluiten der staten, die met de algemeene wetten of het algemeen belang strijdig mogten zijn, te schorsen en buiten effect te stellen.

«Zij mogen de belangen van hunne provinciën en derzelver ingezetenen bij den Koning en de staten-generaal voorstaan.» (GRONDWET, art. 146, 149 en 151.)

Op den zevenden der aanstaande maand zal de zitting der provinciale staten geopend worden. Bepaalt art. 149 van den eenen kant de grenzen der magt, welke aan die lichamen wordt toegeschreven, art. 151 bewijst, dat het verwijs, in de aanspraak des troons uitgedrukt, ten eenemale vervalt, en dat de, door de grondwet voorgeschrevene grenspalen noch te Luik, noch te Namur zijn overschreden geworden. Deze waarheid, eenmaal begrepen zijnde, komt het er, zoo wel voor de staten onzer provincie, als voor die van alle andere gedeelten des koninkrijks, op aan, om eenen blik op het verleden te slaan, en in het volgende, hetwelk is gedaan geworden, eene bewegreden te zoeken, om voor de toekomst met verubelden nadruk te werk te gaan; de bestuurders zullen hierdoor de granschap van hoogere personen wel aanzetten, maar zij zullen des te meer roem hebben met ver-

vulling van binnen last, in deszelfs geheele uitgestrektheid. Indien het een of het ander zwak en beschroomd geweten nog twijfelingen behield, ten aanzien van den waren zin van dat artikel 151, hetwelk op eene zoodanige wijze, door uitleggers, daartoe van ambtswege geropen, verdraaid wordt, zal het, tot geruststelling van zoodanig een geweten, genoeg zijn, het volgende uittreksel te lezen uit het verslag aan den Koning, uitgebragt door de commissie, belast met de herziening der grondwet:

«Wij hebben aan U. M. al het nu herinnerd, hetwelk de administratie der provinciale staten aan het kant gedaan heeft; zij zal voor uwe regering een verlichte agent zijn, die des te meer geschikt is, om de wetten te doen beminnen en eerbiedigen, naarmate dezelve meer achting en vertrouwen zal inboezemen. Die noodlottige grondstellingen, Sire! zijn verre uit uw hart verbannen, welke de belangen van den vorst van de belangen zijner onderdanen afscheiden, en de kracht en het gemak, welke uit hunne bestendige en innerlijke vereeniging voortvloeijen, miskennen. De staten der provinciën zullen derzelver behoeften en de wenschen uwer onderdanen aan den voet van uwen troon brengen.»

Te vergeefs heeft men getracht art. 146 door de artikelen 146 en 149 te neutraliseren; er is geene overeenkomst tusschen de klagen, die niets strikt verbindend voorschrijven aan hem, aan wien men dezelve rigt, en besluiten of bepalingen, die kracht van wet hebben of moeten hebben. Het recht om op te schorsen of te vernietigen kan zijne toepassing alleen vinden in het laatste geval. Een verbod tegen klagen te stellen staat zelfs aan den Koning niet, en met des te meer reden zullen wij mogen zeggen, dat drie gouverneurs alle maat zijne te buiten gaan, door zich eene zoo willekeurige daad te veroorlooven, zij hebben de provinciale staten gestraft, of erover, zij hebben zich verbeeld dezelve te straffen, omdat zij den heiligsten hunner plichten vervuld hadden; zij hebben de publieke opinie getristseerd, hetwelk het souverein holwerk is, wij zeggen niet van het vertegenwoordigende, maar van alle denkhare governmenten. Het was eens spottend het recht van klagen van de provinciale staten te willen bepalen tot de grieven, waarbij hunne beperktive jurisdictien alleen konden lijden; een dergelijk beginsel toegelaten zijnde, zoude het genoeg zijn de wettige eenen plaats over het geheele koninkrijk uit te strekken, om aan ieder den mond te sluiten. Wie zoude voortdurend koning in staat stellen, om te weten, dat een bepaald schadelijk is voor de overheid, voor de gezondheid van den armen, voor de openbare zedelijkheid, intzake overstemming der nationale heroeperen, welke het land? en zoude het gouvernement, zonder deze overstemming van alle provinciën, wel begrepen hebben, of behielden, ten begripen, dat hetzelfde het gemaal moest afschaffen?

Welke zal de eerste zorg van Oost- en West-Vlaanderen zijn? Zij zullen wederom klagen ten voorschijn brengen, uitgebragt door een zoo groot getal hunner lastgevers, tegen het zoo verfoeijlijk monopolie, voorzeker heeft het geheele koninkrijk zich verheft tegen de regeling der studien, maar plaatselijke omstandigheden leggen aan de edelste bewoners van de beide Vlaanderen de plicht op van eenen levendigeren aanspraak tegen deze grieven. Welke provinciën hebben intzake opzig tot het verzoekschriften ingediend? Welke provincie heeft het meest door het sluiten der collegien geleden? Wij zullen hier onvoorbedachtelijk een voorbeeld zoeken, en wij behoeven de zaak slechts uit een geheel materieel oogpunt, het eenigste, dat onze sloopers kunnen begripen. Voor het monopolie bragt het collegium van Antwerpen 3 à 400,000 weelningen te day 40 à 60,000 guldens in de stad in omloop, zonder dat het aan dezelve eenen cent kostte; na de ordonnantien kost het aan de stad 150,000 guldens, zonder dat het eenen cent aan dezelve opbragt. Twee stukken zullen waarschijnlijk de staten der beide Vlaanderen nog bekommerd doen blijven: den belang van den landbouw, die staten voordeelen van een gering aantal speculanten miskend zijn, ten tenop hande zijnde gevaar, hetwelk alle eigenaars onzer stal-loopen, door de vermenigvuldiging der manufacturen in den schoot van onze volkrijke kwartieren, als voor het in onbruik garen, waartoe de replemenen verzallen zijn, die geschikt waren om brandschade voor te komen.

Onze provinciale staten zullen lijden genoeg vinden in de bezettingen, om de noodzakelijkheid te begrijpen van

het gebruik maken van de geheele uitgestrektheid van hun constitutioneel voorrecht; maar zelfs ofschoon onze rampen al geen dringend hulpmiddel vereischten, zoude het evenwel nog van belang zijn, om de uitdrukking van de wenschen des volks, andermaal aan de voeten van den troon te brengen, ten einde te beproeven, of art. 151 der grondwet, gegrond op de eenvoudige beginselen van het natuur-recht, anders buiten aanmerking zoude gesteld worden. *(Catholique.)*

Te regt wordt, naar ons gevoelen, door de Redakteurs van den *Catholique*, opgemerkt, dat de artikelen 146, 149 en 151 van de grondwet, ieder op hun zelven en als in geen verband staande, moeten worden beschouwd.

Art. 146 kent aan de provinciale besturen de magt toe, om de verordeningen te maken, die zij ten belangen van hunne provincie, noodzakelijk of heilzaam zullen oordeelen; maar daar deze verordeningen strijdig zouden kunnen wezen met de algemeene wetten, zoo is daaromtrent zeer wijselijk bij art. 149 voorzien, en aan den Koning de magt toegekend, om dezelve te kunnen schorsen en vernietigen, en nadat aldus, op eene zeer doelmatige wijze, gezorgd is, dat door eene grondwettige toegelende magt aan de provinciale staten, geens wanorde in het algemeen heftuur, zoude kunnen worden daargesteld, is daarenboven, bij art. 151, aan voormelde provinciale besturen de bevoegdheid toegekend, om alle zoodanige verzoeken, hetzij bij den Koning, hetzij bij de staten-generaal in te leveren als zij sullen noodig oordeelen, en zulks, zoo als zich bij de eerste opmerking al dadelijk verklaart, over onderwerpen, waarover de beschikking aan dezelve bij de grondwet niet is toegekend, nader welke zij vermeenen, ten voordeele van hunne provincie of van een gedeelte van dezelve ingezetenen te kunnen strekken. Dit is ook steeds van de eerste jaren des bestans onzer grondwet alzo begrepen, en eene menigte voorbeelden zouden tot staving van dien kunnen strekken.

Sedert is bij Z. M. eene instructie voor hoogstdezelfs commissarissen, de gouverneurs in de provincie gearresteerd, waarbij art. 27 aan deze amtenaren, bij delegatie, de bevoegdheid wordt toegekend, om de besluiten der provinciale staten te kunnen schorsen.

Door niemand aan den Koning, als het hoofd van den staat, en als zoodanig verplicht om goede handhaving der wetten te zorgen, de magt zal willen betwisten, om alle verordeningen, aan welke autoriteiten ook, die daarmede werking te stellen, en waartoe art. 149 der grondwet ook alleen de steeking heeft, zoo nog men evenmin, zonder den Koning te hooren, verondrstellen, dat Zijne Majesteit, bij het overnemen der instructie voor de gouverneurs, van den 15 december 1820, de bedoeling zoude gehad hebben, om artikel 151 geheel krachteloos of nietig te maken. — Immers wanneer art. 27 der instructie mede van toepassing moge wezen op de resolutien van de provinciale staten, waarbij tot het maken van adressen aan den Koning of aan de staten-generaal is besloten, over onderwerpen, die ten helange van alle of van een gedeelte der ingezetenen moeten strekken, of waarbij men zelfs het willekeurige gedrag van hoogstdezelfs commissarissen zoude mogen vermeenen onder het oog van Z. M. te brengen, dan zoude art. 151 zeer voegzaam uit de grondwet kunnen worden geschrapt.

Wanneer men art. 27 der instructie, bedaard aanziet, en de duidelijke letter en dazelfs bedoeling onpartijdig beoogde, dan zal en moet ieder overtuigd wezen, dat daarbij aan de gouverneurs geene andere magt van schorsing is toegekend, dan van besluiten die dadelijk naar buiten moeten werken, en verordeningen inhouden of gescht worden in de honden, die strijdig zijn met algemeene wetten, of met het algemeen belang van het rijk; verordeningen, die eene uitvoering mogten hebben, waarmede de ingezetenen benoeid worden, en door welke in werking brengen dardens bevoor- of benadeeld worden. — In het woord, aan de gouverneurs kan bij dat art. geene andere magt zijn toegeschied dan die, welke aan Zijne Majesteit, volgens de grondwet, toebehoort. — Het staat aan Z. M. vrij, de adressen van bijzondere personen of van geconstitueerde autoriteiten al dat niet aan te nemen; maar, onder eebied gezegd, heeft hoogstdezelve geene

bevoegdheid om art. 151 en 161 der grondwet te vernietigen of door bijzondere instructien of resolutien het daarbij bepaalde krachteloos te maken.

In de provincie Noord-Brabant is dit onderwerp behandeld, bij gelegenheid van het adres aan den Koning, nevens de besluiten van den 14 juni en 11 juli 1825, waartoe hij de provinciale staten in het jaar 1826 besloten is, welk adres zulke gewichtige gevolgen gehad heeft, en waaraan reeds de *Gazette des Pays-Bas* steeds het stikwijgen heeft bewaard. Nadat dit adres met bijna algemeene stemmen was gearresteerd, verklaarde de heer gouverneur van *Brabant*, dat hij, krachtens last van zijne instructie, de bevoegdheid aan zich reserveerde, om hetzelfde al dan niet te teekenen en te verzenden; dan op de aanmerking van een der leden, welke algemeen werd ondersteund, dat hij, gouverneur, daartoe geene bevoegdheid had, en dat gezegd artikel geene andere strekking konde worden toegelend, dan zoo als hiervoore is behandeld, is in de volgende avond-zitting door den heer gouverneur, met zijne gewone rondhorstigheid, te kennen gegeven, dat hij, bij nadere inzage van gezegd artikel, ook is overtuigd geworden, dat hij het adres niet kan noch vermag ophouden; dat hij verplicht is hetzelfde te teekenen, en te verzenden, en dat dit ook door hem noodig werd geacht, zoo als werkelijk heeft plaats gehad.

Of deze verklaring van den heer van *Esselburgh* ook mag hebben bijgedragen tot het ongelukkig lot, hetwelk dien heeren ambtenaar getroffen heeft, staat ons niet te beoordeelen, dan voor zoo ver is zeker, dat diegenen, die ten deze als dan tot raadsliden hebben gediend, aan Zijne Majesteit, die zoo veel prijs stelt op de stipte nakoming van al datgene, hetwelk bij de grondwet is bepaald, geene wezenlijken dienst hebben bewezen.

De prijzen der granen alhier, van woensdag den 17 juni zijn geweest:

Rogge,	56 1/2 à 57 1/2
Boekweit,	46 1/2 à 47 1/2
Haver,	36 1/2 à 37 1/2
Garst,	36 1/2 à 37 1/2
Het nederlandsch pond boter.	0 54 à 0 64
De drie nederlandsche ponden roggebrood.	30 cents.

BEURSPRIJS VAN SCHULDBRIEVEN.

<i>Amsterdam, den 16 july 1829.</i>	
Werk. sch.	58 1/4 à 1/2
Rest. Uitges.	7/8 à 15/16
Kans-Biljett.	20 7/8 à 1/2
Stellen...	à
Am. Synd.	100 1/2 à 101
Losrenten	98 1/4 à 1/2
Handelmaats.	86 3/4 à 87
Fr. Renten	80 1/2 à 1 1/4
	à
Cert. te Parijs	74 1/4 à 3/4
Rusl. Hope	100 à 1/2
— Insch.	56 3/4 à 57 1/4
— Certif.	57 1/4 à 1/2
— Hamb.	87 1/4 à 1/2
— Londen	89 à 1/2
Pr. Lond. 1.	à
— 2.	à
Dep. Lon. 3.	65 3/4 à 66 1/4
Spanje	31 1/2 à 32 1/4
— Parijs	8 à 1/2
— Koup.	à
Weenerbank	90 à 1/2
—	74 1/4 à 1/2
— Certif.	51 à 1/2
Metalique	95 1/4 à 1/2
— L.	à
Bank-aktien	134 1/2 à 136 1/2
Aand. R. f 100	196 à 198
Dito f 250	378 à 379
Ital. Mont.	à
Napels Cert.	78 1/2 à 1/2
Dito in Napels	89 1/4 à 81
Dito in Lond.	84 1/4 à 1/2
Eng. Gekons.	88 1/2 à 98
N. Rus. L. A.	99 1/4 à 1/4
— B.	à

BEKENDMAKING.

J. L. VAN BUEL, Hoofdonderwijzer in de nieuw opgerichte *Latijnse School* te *Langenhuisen*, heeft daer aan *Quaers en Koningen* bekend te maken, dat zyne School reeds is geopend, en hij zich mede in de gelegenheid bevindt tot het aannemen van *Jonck Heeren*, in den heelen of halven kost. Zij, welke hem met de opvoeding en het onderwijs hunner kinderen verkiezen te vereeren, kunnen ten zynen huize nadere inlichting, aangaande dit *Instituut*, erlangen, of wel, men gelieve zich, ten dien einde, aan hem te vervoegen met vruchtvrije brieven.

HERTOGENBOSCH, den 17 july 1829.